

ONUNCU YILI TAMAMLARKEN

13 Şubat 1971 günü Türkiye İşçi Partisi kuruluşunun onuncu yılını tamamlıyor. On yıl, bir toplumsal hareketin temel niteliklerini, ana çizgilerini ortaya çıkaracak kadar uzun bir süredir. TİP ise, diğer burjuva partileri gibi herhangi bir parti değildir, bir toplumsal hareketin, bir ideolojik akımın politik örgütlenme düzeyinde yansımasıdır, ifadesidir.

TİP'in on yıllık tarihine baktığımız zaman gördüğümüz belirgin bulgu, Partinin işçi sınıfımızın partisi olma niteliğinin kesintisiz gelişmiş, güçlenmiş olmasıdır. Kuruluşundan bir yıl sonra sosyalistlerin parti kadrolarında gittikçe artan sayılarda yer alması, 1964 İzmir Kongresinde kabul edilen parti programı, bu programın hazırlanışında -ve kabulünden sonra- işçi sınıfının öncülüğü konusunda verilen ideolojik mücadele ve bu mücadeleyi işçi sınıfı öncülüğünü savunanların kazanması, Partinin ideolojisi paralelinde ve partili sendikacılarca DİSK'in kuruluşu ve hızlı gelişmesi, önce Parti dışında başlayıp sonra parti içine yansıyan, Milli Demokratik Devrim stratejisi adı altında cisimleşen küçük burjuva sosyalizmine karşı verilen başarılı mücadele ve bu akımın partiden kesin tasfiyesi, Partiyi mevcut burjuva düzenle uyumlaşan, "ehlileşmiş" bir sosyal demokrat parti haline getirmeye yönelik sağ sapmaya karşı yürütülen ve kazanılan mücadele, bu mücadelede varlığı kesin olarak ortaya çıkan sosyalist devrimci birikim ve genç kadrolar, ve nihayet, 4. Büyük Kongre, bu kongrede alınan kararlar, Kongreden bu yana kısa sürede başlatılan örgütlenme ve eğitim çalışmaları ve yurt çapında yürütülen "Faşizme Hayır!" kampanyası, Partinin on yıllık sosyalist gelişme ve güçlenmesinin belli başlı menzil işaretleridir.

Türkiye İşçi Partisi işçi sınıfının öncü kesimini temsil etme, işçi sınıfının ideolojik öncülüğünü gerçekleştirme görevini de başarıyla yapmıştır. İşçi sınıfının öncülüğünü cisimleştiren Parti, toplumun bütün sorunlarına bilimsel sosyalizm açısından doğru teşhisler koyup, mevcut şartlar ve toplumsal gelişme aşamasında en ileri, en geçerli çözümler önererek ve bunları toplum katlarına, kamuoyuna kabul ettirerek bu öncülüğü yerine getirir. TİP bunu başarmıştır. Emperyalizm sorununu TİP ilk defa bütün çıplaklığı ve ayrıntılarıyla ortaya sermiş, emperyalizme karşı mücadeleyi -hedefin Amerikan emperyalizmi olduğunu da ilk günden belirterek- TİP açmış ve geliştirmiştir. NATO, üsler, ikili anlaşmalar, yabancı sermaye ve şirketler, Ortak Pazar konuları bu mücadelenin birer parçası olarak işlenmiş, açığa kavuşturulmuş, kamuoyuna mal edilmiştir. Sosyal sınıflar, sınıf mücadelesi, işçi sınıfı öncülüğü, sınıfsal ittifaklar, sınıf iktidarları konularını da ilk Türkiye İşçi Partisi ortaya atmış, açıklamış, bunları konuşulmaz ve anlatılmaz yasak konular olmaktan çıkarmıştır. Küçük burjuva sosyalizmi sapmalarına karşı verdiği ısrarlı ve cesur mücadele ile ve Türkiye'nin tarihsel gelişmesini, toplumsal yapısını inceleyip değerlendirerek, sosyalist devrim stratejisini saptamış ve Türkiye sosyalist hareketine hâkim politik çizgi kılmuştur.

1961 anayasasının bugünkü anlamı ile kamuoyuna maledilişinde, anayasal hak ve özgürlüklerin tüm kâğıt üzerinde kalınmayışında da Türkiye İşçi Partisinin katkısı büyüktür. Anayasalar, toplumda Anayasal demokratik hak ve özgürlüklere sahip çıkan, bunları cesaretle kullanan güçler ve örgütler bulunduğu ölçüde canlılık kazanır, hayata geçer. Partimiz Anayasa hükümlerinin tutarlı, sistemli yorumunu, değerlendirmesini yapmış, bunun mücadelesini vermiş, emperyalizme ve faşizme karşı, demokrasi ve sosyalizm için mücadelenin ve bu mücadeleyi geliştirmenin anayasa çerçevesi içinde mümkün olduğunu ispatlamıştır. Böylece partimiz, 1961'den bu yana Türkiye'de demokratik ortamın genişlemesine büyük hizmet etmiştir.

Türkiye İşçi Partisi, işçi sınıfının fiili öncülüğü alanında da önemli adımlar atmış, mesafe almıştır. Daha ilk baştan, Partinin küçük burjuva kökenli aydınların tekeline girmesini önlemek için Parti organlarında yöneticilerin en az yarısının işçi olması tüzüğe konulmuş ve uygulanmıştır. Bu uygulama önceleri bir takım zorluklara ve aksaklıklara yolaçmakla beraber, giderek meyvesini vermiş, işçiler ve emekçiler yönetimde artan bir etkinlikle yer almıştır. Bugün yüksek organlarda işçi saflarından gelen, üretimde çalışan genç üyeler daha büyük sayılarda yer almakta ve Parti yönetimine gerçek katkıda bulunmaktadır. Partinin ortaya attığı slogan ve görüşler işçi sınıfında ve sendikal hareketinde -özellikle DİSK'e bağlı kesimde- büyük ölçüde yansımakta ve benimsenmektedir. Partinin görüş ve sloganları Parti dışı ilerici çevrelerde, güçlerde -bunlar Partiyeye karşı tutumda olsalar bile- ve halkoyunda da yayılmış ve tutunmuştur. Kısacası, Türkiye İşçi Partisinin Türkiye İşçi sınıfının öz partisi olma niteliği günden güne belirginleşip güçlenmektedir.

TİP mücadelesini, birbirine ilişkin ve bağlı üç yönlü bir mücadele olarak sürdürmüştür, ve sürdürecektir: Emperyalizme karşı tam bağımsızlık için, faşizme ve faşistçe baskılara karşı Anayasa ve demokrasi için, kapitalizme karşı sosyalizm için. Türkiye'ye emperyalizmin askeri gücü ve tesisleri, yabancı sermaye ve şirketler, üç kollu yerli burjuvazinin -ticaret, sanayi ve tarım burjuvazisinin- daveti üzerine geldiği ve onların isteği ve desteğiyle Türkiye emperyalizmin boyunduruğu altında tutulduğu için, Türkiye kapitalizmi dünya kapitalizmi ile çelişkili, ama artan bir bütünleşme içinde olduğu için, emperyalizme, yabancı üs, güç, sermaye ve şirketlere karşı mücadele kapitalizme ve egemen burjuvaziye karşı mücadele ile ilişkin ve bağlaşıktır. Emperyalizm ve egemen yerli burjuvazi işçi ve emekçi sınıfların politik bilinçlenmesine ve örgütlenmesine karşıdır; gençliğin ve aydınlar tabakasının ilerici hareketlerine karşıdır; demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlama, faşist bir yönetimi getirme eğilimindedir. Bunun için anti-emperyalist ve anti-kapitalist mücadele, demokratik mücadeleyi de, Anayasanın uygulanması, demokratik özgürlüklerin savunulması ve genişletilmesi mücadelesini de içerir.

Partimizin onuncu kuruluş yıldönümünü Türkiye'nin politik durumunun çok çalkantılı, çok kararsız olduğu günlerde kutluyoruz. Toplumun az gelişmiş kapitalist yapısından doğan sorunlar ve bunalımlar en yüzeysel düzeyde bir hükümet buhranı biçiminde düğümlendi. Kasten yaratılan "gençlik olayları", "aşırı sağ ve solun çatışması" gibi gösterilip abartılarak, şimdi, Anayasal hak ve özgürlükleri sınırlayıcı, ya da Anayasayı tüm ortadan kaldıracak üniformasız veya üniformalı bir yönetim, açık teröre dayanan faşizm getirilmek isteniyor. Gerçi istemek ayrı şey, ya-

pabilmek ayrı şeydir. Ama her ne olursa olsun, anti-demokratik, faşist eğilimlere ve niyetlere hiç tereddüt etmeden derhal karşı çıkmak görevimizdir. Tüm ilericilerin, halktan yana olanların görevidir. Ve gücümüzü hiç küçümsemiyelim. Türkiye’de işçi sınıfı hareketi ve demokratik kitle hareketleri henüz gönlümüzün istediği düzeyde ve güçte değilse, egemen yerli burjuvazi de güçlü bir sınıf değildir. Güçlü değildir, çünkü sanayileşmeyi başarıp ülkeyi kalkındıramamaktadır, toplum sorunlarına kapitalizm çerçevesinde belli ölçülerde dahi tatmin edici çözümler getirememektedir, bir dar boğazlar dizisi içinde bunalmaktadır. Sınıfsal güçler dengesi her geçen gün burjuvazinin aleyhine, işçi ve emekçi sınıflar lehine değişmektedir.

Anayasa dışı çözümler, demokratik hak ve özgürlükleri yokediciler yönetimler bu oluşumu dizginler, geriye atar. Batı demokrasilerine kıyasla Türkiye’deki demokrasi ne kadar sınırlı, biçimsel, yüzeyde olursa olsun, şu bir gerçektir ki, Türkiye, nisbî olarak tarihinin en özgür, sınıf ve kitle hareketlerinin en olduğu bir dönemi yaşamaktadır. Bu gerçek, “cici demokrasi”, “biçimsel demokrasi” etiketlemeleriyle bir kenara itiliverecek bir şey değildir. Bugünkü uygulanış biçimiyle kuşa çevrilmiş burjuva parlamenter demokrasisini beğendiğimiz için değil, işçi ve emekçi sınıfları bilinçlendirip örgütlenme, politik bir güç haline getirme çalışmalarımızı sürdürebilmek, geliştirebilmek için Anayasal özgürlükleri kısıtlayıcı, veya düpedüz Anayasa dışı, çözümlere karşı çıkıyoruz. Demokratik ortamı, işçi sınıfı ve kol ve kafa emekçisi kitlelerden yana geliştirmek ve kökleştirmek, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ilerici toplumsal güçlerin başaracağı bir iştir, başkalarının değil. “Biçimsel demokrasi”nin “yapısal demokrasi”ye dönüşmesi, kapitalist düzenden sosyalist düzenin kuruluşuna geçiş, tam bağımsızlığın kazanılması, işçi ve emekçi sınıfların politik güç dengesinde ağırlığını duyurmasına ve giderek iktidarı almasına bağlıdır. İşçi ve emekçi sınıflar bilinçli, örgütlü politik bir güç haline gelmeden iktidarı burjuvazinin elinden hiçbir şekilde alamazlar, böyle bir iktidar değişikliği olmadan da hiçbir soruna köklü ve sürekli bir çözüm getirilemez.

Türkiye’nin demokratik güçlerinin potansiyeli büyüktür, işçi sınıfının sendikal hareketi, politik bir nitelik de kazanarak, hızla gelişiyor. Yoksul köylü, küçük üretici kitlelerde artan bir hareketlilik var. Gençlik, öğretmen kitlesi yılmaksızın mücadelesini geliştiriyor. Diğer memurlar kesiminde de hareketler başladı. Kentli emekçilerde hoşnutsuzluk yükseliyor, direnişler belirdi. Yurttaşlarımız olan alevi topluluğu ve Kürt halkı kuşaklar boyu sürüp gelmiş ayırım gözetken, baskı yapan yöntemlere karşı çıkıyor, demokratik hak ve özgürlüklerini kullanarak memleket politikasında seslerini duyurmaya başlıyor. Türkiye İşçi Partisinin bu dönemde görevi, bütün bu demokratik kitle hareketlerini faşizme ve emperyalizme karşı, demokrasi ve bağımsızlık için tek bir dalga halinde birleştirmeye çalışmaktır. Bu devrimci birleşik akışın içinde işçi sınıfının sosyalist partisinin bağımsız varlığını korumak, işçi sınıfı öncülüğünü güçlendirmektir. Ardımızda bıraktığımız on yıllık mücadele ve gelişme döneminden Partimiz, bu zor ama şerefli tarihsel görevi başarmaya daha yetenekli, daha güçlü olarak çıkmıştır.

Onuncu yıldönümü bütün Partili kardeşlerime, Partimize ümit bağlamış, yardım etmiş bütün sosyalistlere, devrimcilere kutlu olsun.

Emek, Sayı 9, Şubat 1971